

Arrest

nr. 70 055 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Kumykse origine te zijn. Uw vader is van Kumykse origine en uw moeder is van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 4 september 1986 in Goyty (Tsjetsjenië).

U woonde bijna heel uw leven in Karabudakhkent (Dagestan) en na uw problemen verbleef u afwisselend in Makhatchkala (Dagestan) en bij familieleden in de bergen.

In 2004 had uw broer, A.A. (...), contact met de rebellen en in 2007 heeft hij zich aangesloten bij de rebellengroep van Gubden onder leiding van de broers V. (...). Eind 2008 zag u hem het laatst en

nadien nam hij nog telefonisch contact met u op. Via zijn kennissen ging u enkele keren naar het bos om er eten, geld en medicamenten te leveren.

In september of oktober 2009 werd u gearresteerd door gemaskerde mannen van de lokale politie en de FSB en meegenomen naar een lokale politieafdeling. U werd er mishandeld en ondervraagd over uw broer. U werd vrijgelaten nadat er losgeld werd betaald door uw familieleden.

U verliet Dagestan vanuit Makhatchkala op het einde van 2009. Uw oom bracht u naar Moskou en vervolgens naar Wit-Rusland. U heeft maximum één maand in Moskou verbleven en u heeft er oudjaar doorgebracht. Vervolgens bent u doorgereisd naar Wit-Rusland en van daaruit bent u op 14 of 15 februari 2010 vertrokken naar Europa, verstopt in de bagageruimte van een toeristische bus.

U bent in België aangekomen op of na 20 februari 2010. Bij aankomst werd u opgewacht door een kennis van uw oom. U vroeg asiel aan op 18 maart 2010.

Vervolgens trok u samen met een vriend naar Duitsland en vroeg u daar asiel aan onder een andere naam.

Toen uw vriend besloot om terug naar zijn thuisland te keren, keerde u terug naar België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgend document voor: een kopie van een deel van uw Russisch binnenlands paspoort, uitgereikt in het Urus-Martanovskiy district, Tsjetsjenië, op 24 april 2003."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen zijn ontstaan doordat uw broer rebel is.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U verklaarde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal namelijk dat u in september of oktober 2009 gearresteerd werd door gemaskerde mannen van de lokale politie en/of de FSB en meegenomen werd naar een lokale politieafdeling waar u mishandeld en ondervraagd werd. U verklaarde dat het een officiële arrestatie was en dat al de formaliteiten werden gerespecteerd. U werd vrijgelaten nadat er losgeld werd betaald door uw familieleden (CGVS gehoorverslag, p. 8, 18, 19).

Deze verklaringen kon u echter met geen enkel tastbaar bewijs staven.

U verklaarde dat u gearresteerd werd omwille van de betrokkenheid van uw broer bij de rebellen van de groep Gubden (CGVS gehoorverslag, p. 6, 8, 19). Ook over de identiteit en de activiteiten van uw broer kon u geen enkel bewijs voorleggen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u opvallend vaag over elementen betreffende uw broer, van wie u verklaarde dat hij lid was van de rebellen. Zo kon u niet duidelijk aangeven wanneer u uw broer voor het laatst heeft gezien en wanneer hij zich precies aansloot bij de rebellen (CGVS gehoorverslag, p. 5, 6).

Uw verklaringen over de concrete aanleiding van de aansluiting van uw broer bij de rebellen zijn eveneens vaag en weinig logisch. U verklaarde namelijk dat hij deze zaken niet met u besprak en dat u toen nog jong was. Toch verklaarde u dat u een zeer goede relatie had met uw broer en dat u hem goed kende. U vertelde dat u dikwijls discussies heeft gevoerd met uw broer en dat hij u probeerde te overtuigen van zijn waarheid. U verklaarde tevens dat uw broer, nadat hij de rebellen had vervoegd, telefonisch contact met u opnam en dat u via zijn kennissen af en toe naar het bos bent gegaan om er eten, geld en medicatie te leveren (CGVS gehoorverslag, p. 5, 6, 20).

Uw verklaringen over de goede relatie met uw broer en de vele discussies die u met hem voerde maken het weinig logisch dat u niet veel kennis heeft over de beweegredenen en het tijdstip van zijn aansluiting. Ook uw verklaringen over de studies van uw broer in het buitenland waren vaag.

U beweerde dat uw broer in Egypte en Syrië had gestudeerd. U verklaarde eerst dat uw broer mensen had leren kennen in 1999, toen hij met hen in het buitenland studeerde.

Nadien verklaarde u het zich niet te herinneren wanneer uw broer voor de eerste keer naar Egypte is gegaan. U gaf bovendien geen duidelijk antwoord op de vraag van wanneer en tot wanneer uw broer in het buitenland had gestudeerd (CGVS gehoorverslag, p. 20).

Deze vage verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Makhatchkala naar België.

Er is met name een fundamenteel verschil tussen uw verklaringen over uw reisweg tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en de informatie die u hierover heeft gegeven op DVZ.

Zo vertelde u op DVZ dat u bent vertrokken vanuit Karabudakhkent begin februari 2010 en vervolgens, van begin februari 2010 tot 26 of 27 februari 2010, in Moskou heeft verbleven (DVZ, verklaring, vraag 34).

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u vanuit Makhatchkala bent vertrokken op het einde van 2009 en vervolgens maximum één maand in Moskou heeft verbleven. U verklaarde uitdrukkelijk oudjaar in Moskou te hebben doorgebracht (CGVS gehoorverslag, p. 14, 15). Toen u werd gevraagd waarom uw verklaringen betreffende de datum van uw vertrek uit Dagestan en de periode van uw verblijf in Moskou bij DVZ verschillen van uw verklaringen op het CGVS, antwoordde u dat u ofwel toen had gelogen ofwel nu liegt.

U verklaarde dat er u toen werd gezegd dat u moest liegen, dat u toen heeft verteld wat u werd ingefluisterd en dat u nu wil zeggen wat er echt is gebeurd (CGVS gehoorverslag, p. 16, 17).

Deze verklaringen zijn echter geen afdoende uitleg. Van een asielzoeker, die bovendien een universitaire opleiding genoot, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties, wie hij om bescherming vraagt, van meet af aan de waarheid vertelt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

De hierboven vermelde tegenstrijdigheid betreft bovendien niet louter een verschil in tijd aangaande uw reisweg, maar ook een verschil in tijd aangaande uw aanhouding, een essentieel element van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u op DVZ dat u op 21 december 2009 werd gearresteerd en meegenomen, vermoedelijk door de FSB van Makhatchkala, en gedurende meer dan een maand werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 1).

Doch verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u op het einde van 2009 vanuit Makhatchkala naar Moskou bent vertrokken en daar maximum één maand heeft verbleven (CGVS gehoorverslag, p.14). In tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ, verklaarde u tevens dat u werd aangehouden in de herfst, ofwel in de maand september ofwel in de maand oktober, alleszins na uw verjaardag. Dankzij uw verjaardag kon u het tijdstip van uw arrestatie beter situeren (CGVS, p. 18). Toen u werd gewezen op uw verschillende verklaringen antwoordde u dat alles wat u bij DVZ heeft gezegd, behoudens uw persoonsgegevens, uw aanhouding en de informatie over uw broer, een leugen is. U verklaarde dat u het verhaal zo wou weergeven opdat de data elkaar logisch zouden opvolgen en de feiten correct zouden lijken. U vertelde dat andere asielzoekers u dat hadden geleerd (CGVS gehoorverslag, p. 18, 19).

Ook deze verklaringen zijn echter geen afdoende uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van uw arrestatie.

Aangezien deze aanhouding voor u de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te verlaten, mag bovendien worden verwacht dat u hieromtrent consistente verklaringen zou afleggen voor de asielinstanties, wat in casu niet het geval is.

Bijgevolg holt dit de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uit.

U verklaarde dat u tijdens uw reis van Moskou naar België niet in het bezit was van geldige reis- en identiteitsdocumenten (verklaring DVZ, vraag 21 en 33, CGVS, p. 12 en 13) en u zou onderweg tussen Rusland en België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 15).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone verstoort in een toeristische bus te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoort in een bus met reizigers, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er een had maar dat dit samen met uw andere documenten door uw autoriteiten zou zijn ingehouden (CGVS, p. 12 en 13), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd wanneer u in België bent aangekomen, verklaarde u dat u op DVZ gelogen had over uw aankomstdatum in België.

U verklaarde dat u in werkelijkheid na of op 20 februari 2010 bent aangekomen (CGVS gehoorverslag, p. 15, 16).

Bij DVZ had u aangegeven dat u op 18 maart 2010 in België was aangekomen, dezelfde dag van uw asielaanvraag (DVZ, verklaring, vraag 10, 34). Toen u werd gevraagd waarom u hierover had gelogen, verklaarde u dat u geen begrip had van de asielprocedure en dat u werd gezegd te liegen.

Dit is echter geen afdoende uitleg. Alweer moet worden benadrukt dat van een asielzoeker die om internationale bescherming verzoekt mag worden verwacht dat hij tegenover de instanties die zich over zijn asielaanvraag buigen van meet af aan de waarheid vertelt.

Bovendien blijkt hieruit dat u een maand heeft gewacht voordat u asiel heeft aangevraagd in België en uw asielaanvraag bijgevolg laattijdig is, wat de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees verder aantast.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u bij de DVZ verklaarde dat u naast de problemen met de autoriteiten omwille van uw broer, ook bedreigd werd door de rebellen zelf. Ze dreigden u te vermoorden indien u zich niet zou aansluiten bij hen, stuurden u brieven en persten uw ouders af om geld te verkrijgen (DVZ, vragenlijst, vraag 5).

Het is eigenaardig dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal daar niets over verteld heeft. Er werd u nochtans herhaaldelijk gevraagd of u ook andere problemen heeft gekend naast uw problemen met de autoriteiten en of uw broer en zijn kompanen of volgelingen u niet dwongen hen ook te volgen (CGVS gehoorverslag, p. 20).

Uw verklaring dat alles wat u bij DVZ heeft gezegd, behoudens uw persoonsgegevens, uw aanhouding en de informatie over uw broer, een leugen is, ondermijnt dan ook de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u na uw asielaanvraag in België op 18 maart 2010 naar Duitsland bent gegaan samen met een vriend, en dat jullie daar vervolgens asiel hadden aangevraagd onder een andere naam. Uw vriend zou terugkeren naar zijn thuisland omdat zijn problemen er opgelost zouden zijn. U besloot vervolgens terug naar België te keren.

U verklaarde dat u en uw vriend naar Duitsland zijn gegaan, omdat de mensen uit de bossen uw vriend in België hadden gevonden en hem concreet bedreigden. Diezelfde mensen zeiden ook dat zij u kenden, maar zij wilden u gewoon bang maken. U zei dat u België eigenlijk had verlaten omwille van de problemen van uw vriend (CGVS gehoorverslag, p. 10, 11).

Het feit dat u het land waar u om internationale bescherming vroeg om deze reden besloot te verlaten, ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van uw land van herkomst.

U verklaarde zich niet meer te herinneren onder welke naam u asiel had aangevraagd in Duitsland. U vertelde dat u misschien de naam van uw moeder had gebruikt. Hierna vertelde u dat u misschien één letter aan uw voornaam had toegevoegd, zoals 'S. (...)'.

Uit de gegevens van uw Duits dossier (met nummer 5445117), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u er asiel aanvroeg onder de meisjesnaam van uw moeder (cf. verklaring DVZ, vraag 12), en dat u er aangaf geboren te zijn op 4 september 1991, oftewel maar liefst vijf jaar na het door u in België opgegeven geboortjaar. U zei dat u in Duitsland andere gegevens gebruikt had om niet gevonden te worden door de belagers van uw vriend (CGVS, p. 11).

Deze uitleg kan echter niet overtuigen, waardoor het vermoeden ontstaat dat u ook de Duitse asielinstanties bewust trachtte te misleiden.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw medewerking aan het onderzoek van uw asielaanvraag gebrekkig was.

Zo gaf u misleidende informatie op DVZ, en hebt u tijdens de behandeling van uw asielprocedure in België ook asiel aangevraagd in Duitsland.

Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal weigerde u mee te werken. Zo weigerde u de naam te vertellen van de kennis van uw oom die u bij uw aankomst in België heeft opgewacht (CGVS, p. 16), hoewel u van bij het begin van het gehoor gewezen werd op de vertrouwelijkheid van de asielprocedure en op uw plicht tot medewerking, en ontweek u verscheidene vragen.

Door uw houding maakt u het onmogelijk voor het Commissariaat-generaal om de werkelijke redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst te achterhalen.

Bovendien is deze houding niet in overeenstemming met uw bewering als zou u een gegronde vrees voor vervolging hebben in de Russische Federatie. Indien u werkelijk vervolging vreest in uw herkomstland, kan verwacht worden dat u er alles aan doet om deze bescherming te krijgen door volledig mee te werken aan het onderzoek van uw asieldossier.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, door uw autoriteiten in beslag zou zijn genomen (CGVS, p. 12). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie, een

mogelijk huwelijk of de uitreiking van uw internationaal paspoort (waarvan u verklaarde dat het eveneens in beslag werd genomen), verborgen te houden.

U legde in het kader van uw asielaanvraag slechts een kopie van een deel van uw vroeger Russisch binnenlands paspoort voor. Dit document bevat uw identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 augustus 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en roept een manifeste beoordelingsfout in. Hij verwijst ook nog naar artikel 6 van voormeld Europees Verdrag.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, hij spreekt volgens hem niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, doch ook uit de hedendaagse situatie waaruit blijkt dat in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Vervolgens ontkent verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gezegd te hebben dat hij werd meegenomen door een lokale politieafdeling en dat het om een officiële arrestatie ging.

Hij verklaart dienaangaande (zie het verzoekschrift, p. 4) dat zijn ouders naar een organisatie "Moeder van Dagestan" zijn gegaan en deze heeft een aanvraag gedaan bij de lokale politieafdeling, die evenwel antwoordde van niets te weten.

Hij verklaart geen documenten te hebben kunnen meenemen uit zijn land omdat deze door de gemaskerde personen en lokale politie werden meegenomen.

Verzoeker verklaart ook dat hij indertijd te jong was om zich gegevens over zijn broers studies te herinneren; hij stelt dat hij amper zeven was toen zijn broer ging studeren in het buitenland.

Verzoeker laat gelden dat zijn ouders zijn broer niet tot andere gedachten konden brengen.

Verzoeker ontkent dat zijn broer “deze mensen” kende vanaf 1999, maar bevestigt dat hij verklaarde dat volgens sommigen hij in 1999 bij de rebellen is aangesloten.

Ook herhaalt verzoeker dat wat hij de tweede keer bij het Commissariaat-generaal verklaarde, de waarheid is; hij voert aan zeer emotioneel te zijn geweest waardoor hij zich veel zaken niet meer kon herinneren.

Ook herhaalt verzoeker dat hij zich bij het verhalen van zijn eerste relaas heeft laten beïnvloeden door anderen en stelt dat hij helemaal niet voorbereid was over hoe en wat hij ging vertellen. Hij merkt ook op dat hij de regels van de asielaanvraag niet kende. Verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles heeft kunnen vertellen en dat hem bij het Commissariaat-generaal niets gevraagd is geweest over zijn andere problemen.

Verzoeker herhaalt dat hij zonder enig reisdocument naar België is gekomen.

Verzoeker benadrukt dat hij vanuit België naar Duitsland is gegaan omdat hij vreesde voor zijn leven. Hij wijzigde zijn identiteitsgegevens om te vermijden dat men hem zou vinden.

Hij stelt de naam van “deze persoon” niet te willen vertellen omdat hij vreesde dat hij ook hier zou gevonden worden. Verzoeker stelt dat, buiten het feit dat hij de naam niet heeft meegedeeld van “deze persoon”, hij heeft meegewerkt aan de asielprocedure. Hij verklaart dat hij geëmotioneerd was omdat hem vragen werden gesteld betreffende zaken die hij had meegemaakt.

Hij geeft aan dat hij zijn identiteitsdocumenten en paspoorten niet kan “bewijzen” (sic) omdat hij ze niet meer heeft.

Hij stelt niet verklaard te hebben dat hij Tsjetsjeen is; hij heeft enkel gesteld dat zijn moeder Tsjetsjeense is, dat hij in Tsjetsjenië geboren is maar dat hijzelf Dagestaan is. Hij wijst er op dat hij omwille van problemen in Dagestan gevlucht is.

Verzoeker beweert dat hij en zijn ouders aldaar persona non grata zijn, ze daardoor geen documenten krijgen en zich aldus niet kunnen identificeren. Volgens verzoeker zijn hun namen uit de databank verwijderd. Verzoeker verwijst vervolgens naar de algemene toestand in Dagestan.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend en hij enkel een algemene stijlformule heeft opgenomen in de beslissing.

Verzoeker werpt op geen etnisch Tsjetsjeen te zijn in Dagestan, maar van Kumykse origine; hij benadrukt dat Dagestan een “gevaarlijk land voor minderheden” is.

Verzoeker vervolgt *“dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier”*.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen zodat bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en “*artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde richtlijn*” geen rechtstreekse werking hebben binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn. Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen verzoeker zou kunnen bedoelen.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de materiële motiveringsplicht aanvoert (zie ook aangevoerde manifeste beoordelingsfout), zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing correct stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Zo kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van zijn voorgehouden problemen, bleef hij erg vaag over elementen aangaande zijn broer die lid zou zijn van de rebellen, legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af en kon er ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg naar België.

De Raad stelt vast dat deze in de bestreden beslissing gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier.

Deze vaststellingen worden door verzoeker in zijn verzoekschrift niet verklaard of weerlegd.

Zijn loutere bewering (zie verzoekschrift p. 4) dat hij “*ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.*” volstaat niet.

Aangezien bedoelde vaststellingen in de bestreden beslissing kernelementen betreffen van verzoekers asielrelaas, wordt daardoor de geloofwaardigheid van dit relaas te niet gedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van een aantal post-factumverklaringen.

De handgeschreven "tegenargumenten" (zie inventaris, stuk 3) gefaxt door het OCMW Riemst, werden woordelijk in het verzoekschrift opgenomen.

De Raad benadrukt echter dat noch het louter ontkennen bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, noch het herhalen van eerder afgelegde verklaringen van dien aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoeker vervolgens een aantal post-factum verklaringen doet, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij de volle waarheid vertelt en zijn asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen zet, en dit reeds van bij de aanvang van de procedure. Het opwerpen van een aantal beweringen voor de eerste maal in het verzoekschrift, is niet in staat de motivering van de bestreden beslissing te keren.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn tweede verklaring in zijn verhoor op het Commissariaat-generaal met de waarheid overeenstemt, dat hij zich bij zijn eerste relaas heeft laten beïnvloeden door anderen, dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles heeft kunnen vertellen en dat hem bij het Commissariaat-generaal niets gevraagd werd over zijn andere problemen en dat hij zeer emotioneel was.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wél degelijk de mogelijkheid werd gegeven bijkomende opmerkingen te maken, een mogelijkheid waar verzoeker geen gebruik van heeft gemaakt.

Verder werd ook tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 15 juni 2011, p. 20) aan verzoeker herhaaldelijk gevraagd of hij andere problemen heeft gekend zodat ook verzoekers grief dat hem op het Commissariaat-generaal niets gevraagd werd over zijn andere problemen, onterecht is.

Vraag: *"Heeft u problemen gekend met de vrienden van uw broer?"*

Antwoord: *"Ik was altijd de jongste. Er waren geen problemen, behalve discussies [...]"*

Vraag: *"Maar had u problemen met zijn vrienden?"*

Antwoord: *"Ik zei dat ze hem niet blindelings moesten volgen. Ze waren beïnvloed door hem. Ik kende mijn broer goed. Hij wilde mij ook wel overtuigen."*

[...]

Vraag: *"Uw broer en zijn companen of volgelingen dwongen u niet van hen ook te volgen?"*

Antwoord: *"We hadden soms discussies. Iemand dwingen om een geweer in je handen te stoppen is iets groots. Dat doe je niet zomaar."*

Vraag: *"Ja of nee?"*

Antwoord: *"Hij deed niet anders dan mij te overtuigen van zijn waarheid, maar hij probeerde niet wapens in mijn handen te duwen."*

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij naar Duitsland is gegaan omdat hij vreesde voor zijn leven, merkt de Raad op dat dit in strijd is met zijn verklaringen, afgelegd op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit verhoor stelde verzoeker immers dat hij naar Duitsland ging omwille van de problemen van zijn vriend (zie verhoorverslag, p. 10 en 11). Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid.

Waar verzoeker er op wijst (zie verzoekschrift, p. 5) dat hij "heel geëmotioneerd was", merkt de Raad op dat van een asielzoeker in redelijkheid mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift verwijst naar de algemene toestand in Dagestan, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaarde de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus vervat in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet erkend.

2.5. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift (zie p. 7) met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op dat hij geen etnisch Tsjetsjeen is in Dagestan, maar een Dagestaan van Kumykse origine is (zie ook p. 6) en dat zijn aanvraag geldt voor problemen in Dagestan (zie p. 6).

Hij merkt op dat de subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal niet naar die origine is getoetst.

De Raad treedt de commissaris-generaal in zijn nota van 26 augustus 2011 bij waar die stelt dat verzoeker zelf geen vervolging of problemen op grond van zijn Kumykse origine aanhaalt en hij evenmin de toestand van de Dagestaanse Kumyken in zijn huidig verzoekschrift belicht.

Bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 3) ontkende verzoeker trouwens dat hij in Dagestan problemen had ondervonden omwille van zijn etnische origine of Islamreligie.

Aangaande de grief van verzoeker omtrent de niet afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in de bestreden beslissing dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet, geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas.

Verzoeker brengt bovendien geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen; een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet, verzoeker moet immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

De commissaris-generaal stelt op basis van zijn informatie, waarvan een fotokopie bij het administratief dossier werd gevoegd, vast dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Bovendien dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal wel degelijk op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend; in geen geval heeft hij – zoals verzoeker foutief voorhoudt in zijn verzoekschrift - enkel een algemene stijlformule opgenomen in de beslissing.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas immers inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Op basis van de informatie die de Commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier en door de Raad wordt aangenomen, blijkt dat de situatie in Dagestan niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de vreemdelingenwet worden genomen door de commissaris-generaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 juni 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij stukken kon neerleggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE